

Елин Пелин

Дядо Мраз и внуците му

Далече, далече – там, дето половин година непрекъснато виси над земята тъмна нощ, дето Ледовитият океан мие ледени планини, там живее дядо Мраз и проклетата баба Виелица.

Баба Виелица дълго дреме в своята ледена пещера, а дядо Мраз обикаля Ледовития океан, опитва с тоягата си здравината на леда, прави ледени мостове и се любува на северното сияние. Там го срещат с радостни резове белите мечки и китовете.

Диво, студено и пусто е това елмазено царство на дядо Мраз, но той си живее в тия места хиляди години весело и безгрижно.

Но ето че веднъж му стана тъжно. Опротивя му Ледовитият океан, не го радва полунощният блясък на северното сияние. Затъжи той и с мъка на душата си събуди баба Виелица. Заплака старата, зариди бурно, размете пътищата, през гори и планини – и тръгнаха двамата да се скитат по белия свят, да търсят внучките си: тъжната Есен, хубавото Лято и веселата Пролет.

По нисъто небе бавно плуваха бели облаци. С тях идеха дядо Мраз и баба Виелица. Като видя старецът от високите планини новите земи и по тях тихи села и шумни градове, той се усмихна. Разгледа той със студените си очи всички места наблизко и далече и видя в оголените гори и мътните потоци своята внучка Есента. Той духна към облаците и сняг като бяла пелена покри земята, духна на водите и ги окава в ледове. Мина се ден-два, земята заспа. Есента се скри под снежния покрив на Зимата.

Тръгна дядо Мраз по градове и села и почна с чудни шарки да изписва прозорците по къщите. Върви той в тия нови места и среща по пътищата шейни, влачени от силни коне, звънчета весело звънят. Върви по горите, чука по дърветата, кичи ги със скреж и пее песен със своята стара Виелица – такава песен, че който я чуе, тръпки го побиват.

Цели три месеца той се разхожда по земята. От трудове, от път и от старост най-последно се умори. Дядо Мраз задряма в гората под къдравата ела и засънува сън: вижда той, че иде към него внучката му Пролетта, цяла в зелено, цяла в цветя, на главата ѝ корона от слънчеви лъчи. Тя се смее високо, весело и весело ѝ отговарят шумливите ручеи из горите и радостните песни на прелетните птици. Дядо Мраз се усмихва в съня си на своята внучка, усмихва се и тя. Старият се просълзи, а тя тихо-тихо му пошепна през вейките на елата:

– Е, мой мили дядо, нали ме видя – стига толкова. Сега си иди сбогом в твоето ледено царство. Ти и аз, и Лятото, и Есента тук гостуваме поред. Сега е моят ред! Добър път, мили дядо!

И Пролетта с китка от нова трева, кокиче и пъпки тръгна тихо по гори и долини, облече дърветата с младите листа. Невидими чучулижки, изгубени в небето, заедно с топлите слънчеви лъчи прашаха на земята чудни песни.

И само звездите и луната виждаха нощем от високото небе как дядо Мраз тихо пътуваше към своето студено царство, изпращан от боязливите кокичета. Дядо Мраз се прощаваше с тях, като ги обливаше с ледените си сълзи, и заминаваше там, дето му се радваха всякога белите мечки и големите китове.

Старецът не можа да види топлото Лято. Той никога не го е виждал. Само е слушал за него от Есента и малко нещо за него бе му споменала Пролетта. Есента му бе разправяла за златните житни класове, за червените ябълки, за сладките круши, за сочното грозде, а Пролетта – за ясните светкавици, за гърма, за горещото слънце, за тежките марани. Но от тия разкази дядо Мраз нищо не разбираше.

– Това са детски приказки и младежки мечти – казваше той.

КРАЙ

© 1910 Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5603>]